

Karen Kingsbury en Gary Smalley

MEER DAN OOIT

Roman

Vertaald door Marianne van Reenen

Tweede druk

Voorhoeve

Toen hij die middag in het St. Anne-ziekenhuis aankwam, hoorde dokter John Baxter dat er in de stad brand was uitgebroken. Een verpleegster van de afdeling spoedeisende hulp sprak hem met een ontgaan gezicht aan toen hij net zijn ronde had gelopen.

‘Wilt u in de buurt blijven, want we hebben u misschien nodig. Er is brand uitgebroken in een appartementencomplex. Er zijn nog een paar gezinnen in het gebouw. Tot nu toe zijn er al minimaal twee doden gevallen. En we zitten al met te weinig personeel.’

John voelde de adrenaline door zijn lichaam stromen zoals altijd gebeurde wanneer zich een noodsituatie voordeed. Het was niet de eerste keer dat hij op de afdeling spoedeisende hulp moest invallen. Het gebeurde wel vaker, bijvoorbeeld in de zomer als hij geen college hoefde te geven, of in een noodsituatie wanneer er extra personeel ingezet moest worden. Maar dat maakte de ervaring niet minder intens.

Hij wierp een blik op de anderen, die bezig waren met de voorbereidingen om de gewonden op te vangen en keek de verpleegster aan. ‘Wat is er precies gebeurd?’ Hij hoorde de gillende sirenes in Bloomington.

De verpleegster schudde haar hoofd. ‘Dat weten ze nog niet. Ze zijn nog bezig de brand te blussen. Er worden twee mensen vermist, allebei brandweermannen.’ Ze zweeg even. ‘Ze vrezen het ergste.’

Brandweermannen? De angst sloeg John om het hart.

Hij volgde haar naar de achteringang, waar een groepje ver-

plegers koortsachtig bezig was alles in orde te maken voor de opvang van de eerste slachtoffers. ‘Weet je toevallig hoe ze heten? Die vermiste mannen bedoel ik?’

De verpleegster bleef staan en keek achterom. ‘Het gaat om brandweerwagen 211. Dat is het enige wat we tot nu toe gehoord hebben.’

John voelde dat het bloed uit zijn gezicht wegtrok. Hij begon vurig te bidden. Voor de mensen die de brand aan het blussen waren en de gezinnen die in het gebouw zaten opgesloten – en voor de vermiste mannen van brandweerwagen 211.

Hij stelde zich in gedachten voor hoe ze op de tast hun weg zochten door de vlammen en hun leven op het spel zetten om dat van moeders, vaders en kinderen te redden. Hij zag hen bedolven onder het puin liggen en stelde zich voor hoe ze de verbinding met hun commandant waren kwijtgeraakt.

Toen bad hij heel in het bijzonder voor een van de mannen van brandweerwagen 211. Een flinke jongeman die al vanaf zijn tienerjaren verliefd was op John Baxters middelste dochter Ashley.

Het geld begon op te raken.

Dat was de voornaamste reden waarom Ashley Baxter op die prachtige zomerochtend op weg was naar een sollicitatie-gesprek. Het was een van die dagen waarop er geen wolkje aan de hemel te zien was en de bloemen in volle bloei stonden, een perfecte dag om buiten te schilderen.

Het geld van de verzekering dat ze vier jaar geleden na haar auto-ongeluk had gekregen, was bijna op, terwijl de kleine Cole en zij nog steeds geld nodig hadden om van te leven – ten minste totdat haar schilderijen begonnen te verkopen.

Ashley zuchtte en haalde haar hand door haar korte, donkere haar. Opnieuw las ze de advertentie in de krant:

Verzorger (m/v) gevraagd voor verpleegtehuis. Enige medische kennis of ervaring gewenst. Vaste aanstelling.

Hoe onwaarschijnlijk het ook klonk, misschien was dit precies de baan die ze zocht. Via haar vader was ze erachter gekomen dat verzorgers amper meer dan het minimumloon verdienen. Ze zou voornamelijk met Alzheimerpatiënten werken – dementerenden of mensen met andere ouderdomskwalen, mensen die niet in staat waren om voor zichzelf te zorgen. Ze zou gerimpelde lichamen moeten wassen, harige kinnen moeten afvegen en waarschijnlijk ook luiers moeten verschoonen. Het was niet echt een flitsend beroep.

Maar dat vond Ashley niet erg. Ze had haar redenen om dit werk te willen doen. Sinds ze uit Parijs was teruggekeerd, was alles in haar leven veranderd. Ze was nog maar vijfentwintig, maar voelde zich uitgeblust en cynisch. Ze lachte zelden en was geen goede moeder voor Cole. Hoewel ze vaak werd nagekeken op straat, voelde ze zich oud en afgeleefd. Lelijk zelfs.

Ten dele was dit te wijten aan Parijs. Maar het kwam vooral vanwege alles waarvoor ze sindsdien op de vlucht was. Voor de opvattingen van haar ouders, hun irritante geloof en hun pogingen om haar te veranderen in de vrouw die ze toch nooit zou worden. En voor Landon Blake. Voor zijn subtiele, maar hardnekkige avances en het voorspelbare leven dat haar te wachten stond als ze ooit verliefd op hem zou worden.

Wat de reden ook was, ze wist dat er iets met haar was gebeurd in de vier jaren na haar terugkeer uit Europa. Haar hart was verkild. Het was killer dan de wind die in januari door Bloomington in de staat Indiana blies. En dit had op zijn beurt een negatieve invloed gehad op de enige echte passie in

haar leven: haar schilderkunst. Ze schilderde nog steeds en vulde het ene doek na het andere, maar had al jarenlang niets bijzonders meer gemaakt.

Ashley reed South Walnut binnen en begon naar het huisnummer te zoeken. Naast het feit dat het werken met oude mensen geld in het laatje zou brengen, zou het misschien de kilte en leegte van binnen verdrijven en het laagje ijs doen smelten dat zich in de loop der jaren om haar hart had gevormd. Ze had altijd een soort band gevoeld met oude mensen, alsof ze zich in hun situatie kon inleven. Op de een of andere manier raakten ze een gevoelige snaar bij haar, iets wat zelden gebeurde.

Toen ze een week geleden door de stad reed, was haar oog op twee bejaarden gevallen. De gebogen en kromme oude vrouwtjes, die waarschijnlijk al in de negentig waren, liepen met voorzichtige stapjes gearmd over de stoep. Toen de één haar evenwicht dreigde te verliezen, had de ander haar over-eind gehouden.

Ashley had de auto geparkeerd en hen vanaf een afstand gadegeslagen. Ze zouden een mooi onderwerp voor haar nieuwe schilderij zijn. Wie waren zij en wat hadden ze in hun lange leven meegemaakt? Herinnerden ze zich de ramp met de *Titanic* nog? Hadden ze zonen verloren in de Eerste Wereldoorlog? Leefden de mensen die hun lief en dierbaar waren nog en woonden ze dicht genoeg in de buurt om hen op te komen zoeken?

Waren ze vroeger aantrekkelijk geweest en hadden ze op feestjes vaak een zwerm knappe jongens achter zich aan gehad? Deed het hun pijn dat ze onzichtbaar waren geworden omdat de samenleving niet langer oog voor hen had?

Ashley had gezien hoe de vrouwen voorzichtig bij een kruising waren overgestoken en verstijfden van schrik toen het verkeerslicht halverwege op groen sprong. Een ongeduldige bestuurder begon te toeteren, luid en met korte tussen-

pozen. Er verscheen een zenuwachtige en vervolgens paniekerige uitdrukking op het gezicht van de vrouwen. Ze schuifelden zo snel ze konden verder zodat ze bijna hun evenwicht verloren. Toen ze de overkant van de straat bereikten, bleven ze even staan om op adem te komen en opnieuw dwaalden Ashleys gedachten af.

Was dit het leven van deze dametjes – geïrriteerde bestuurders die te ongeduldig waren om begrip te hebben voor hun trage tempo en lichamelijke beperkingen? Was dat de enige aandacht die ze op een dag kregen?

Maar het merkwaardigste van het voorval was dat Ashleys wangen nat waren geworden toen ze zichzelf deze vragen stelde. Ze klapte de zonneklep naar beneden en keek naar zichzelf in de spiegel. Er was iets met haar gebeurd wat al maandenlang niet was voorgekomen. Misschien zelfs jaren.

Ze huilde.

En op dat moment had ze de ernst van haar situatie ingezien. Door alles wat ze had meegemaakt, was ze cynisch geworden. En voor het scheppen van een onvergetelijk kunstwerk had ze meer nodig dan een doek en een kwast. Ze had een hart nodig, zacht en gebroken, een hart dat in staat was emoties te ervaren die ze diep had begraven.

Op die middag, toen ze naar de twee oude vrouwen keek, had Ashley een idee gekregen. Misschien had ze onbedoeld een manier gevonden om de zachtheid in haar, die lang geleden was verdwenen, terug te vinden. Om dit te veranderen, moest ze misschien met bejaarden gaan werken.

Daarom had de krantenadvertentie haar zo aangesproken.

Langzaam reed ze verder, terwijl ze de nummers op de huizen aftelde totdat ze bij het goede adres was aangekomen. Over vijf minuten zou haar sollicitatiegesprek beginnen. Ze reed de oprit op en nam de tijd om de voorgevel van het gebouw in zich op te nemen. *Verpleegtehuis Sunset Hills* stond er op een bord. Het was een bakstenen gebouw met hier en

daar een beige gevelplaat en een oud, verzakt dak. Het gazon ervoor was keurig onderhouden en aan de ene kant geflankeerd door een paar oude esdoorns. Onder een groot raam rechts van de deur groeiden een paar rozenstruiken die met moeite wat rode en gele bloemen hadden voortgebracht. Voor het raam stond een vrouw met kroezend grijs haar en een gerimpelde huid, die haar met een schichtige en lege blik aanstaarde door het stoffige glas.

Ashley haalde diep adem en onderwierp het gebouw aan een laatste inspectie. Het was onopvallend en functioneel, maar niet onvriendelijk – precies wat je bij een tehuis als dit verwachtte. Hoe noemde haar vader dit soort tehuizen ook al weer? Ze dacht even na en toen schoot het haar te binnen.

Wachtkamers van de hemel.

In de verte klonken sirenes, een groot aantal sirenes. Sirenes betekenden meestal één ding: haar vader zou een drukke dag hebben. En Landon Blake misschien ook. Ashley deed net alsof ze het geluid niet hoorde en bekeek zichzelf in de spiegel. Zelfs zij zag dat ze als twee druppels water op haar oudere zus Kari leek. Als Kari's ogen niet bruin waren geweest, maar blauw zoals die van Ashley, hadden ze een tweeling kunnen zijn.

Maar daarmee hield iedere overeenkomst op.

Kari was lief, ongecompliceerd en evenwichtig. Zelfs nu, vijf maanden na het overlijden van haar man en met een baby van amper twee maanden voor wie ze in haar eentje moest zorgen, had Kari reden om te glimlachen en vertrouwen te hebben in het leven en de liefde.

En God, natuurlijk had ze God.

Ashley beet op haar lip en opende het portier.

Met een beslist gebaar pakte ze haar tas en liep in de vochtige zomerlucht het pad op. Bij iedere stap dacht ze opnieuw aan die twee oude dametjes en hoe ze had gehuild om hun lot: eenzaam, geïsoleerd en vergeten.

Toen Ashley bij de voordeur aankwam, trof het haar. Plotseling begreep ze waarom de vrouwen de kilte in haar hart hadden verjaagd.

In feite verschilde haar leven niet veel van dat van hen.

Hij kon geen kant op.

Landon Blake zat als een muis in de val op de eerste verdieping van het brandende appartementencomplex. Om hem heen stonden de muren in lichterlaaie en voor de eerste keer in zijn loopbaan als brandweerman had Landon geen idee waar de uitgangen zich bevonden. Iedere deur en ieder raam werd geblokkeerd door vlammen.

Zijn maat moest ergens in de buurt zijn, maar ze hadden afgesproken ieder een kant van het gebouw voor hun rekening te nemen om de kamers sneller te kunnen doorzoeken. Nu was de brand zo hevig geworden dat hij niet wist of ze elkaar ooit nog op tijd zouden vinden. Landon griste de radio uit zijn borstzak en hield deze in de buurt van zijn gasmasker. Toen draaide hij aan een ventiel zodat ze hem konden horen.

'Mayday... mayday...'

Hij hield de radio vlak bij zijn oor en wachtte, maar hoorde slechts geruis aan de andere kant van de lijn. Na een paar seconden hoorde hij de stem van zijn commandant.

'Luitenant Blake, meld u alstublieft.'

Landon kreeg hoop. Opnieuw hield hij de radio tegen het ventiel in zijn masker aan. *'Dit is luitenant Blake, commandant. Ik kan de uitgang niet meer vinden.'*

Er volgde een pauze. *'Luitenant Blake, meld mij waar u zich bevindt.'*

Landons maag draaide zich om. *'Op de eerste verdieping, commandant. Kunt u mij horen?'*

'Luitenant Blake. Hier spreekt uw commandant. Meld mij

onmiddellijk waar u zich bevindt.’ Even werd er gearzeld. Toen hoorde hij de commandant op dringende toon zeggen. ‘SIT, ga het gebouw nu binnen! Begeef u naar de eerste verdieping. Ik herhaal: SIT, begeef u naar de eerste verdieping.’

SIT? Landon dwong zichzelf rustig te blijven ademen. Het SIT was het Snelle Interventie Team, de twee brandweerlieden die altijd klaarstonden om in te grijpen voor het geval iemand van de brandweerploeg de weg kwijtraakte in een brandend gebouw. Dit bevel kon maar één ding betekenen: de radio van Landon werkte niet. Zijn commandant had er geen idee van dat hij zijn maat was kwijtgeraakt en waar Landon zich bevond.

Landon liep naar de met rook gevulde gang en hoorde de radio opnieuw tot leven komen. Hij hield hem tegen zijn oor.

‘Dit is een noodsituatie. Er bevinden zich twee mannen op de eerste verdieping en hun radio’s blijken niet te werken. Er is versterking onderweg, maar tot die tijd wil ik dat iedereen meehelpt met zoeken. Nu!’

Zijn vermoeden bleek juist te zijn. Zijn radio werkte niet. *God, help ons alstublieft...*

Landon vermande zich. In dit soort situaties had hij geleerd om eerst na te gaan of er zich slachtoffers in de kamers bevonden en zich daarna pas te begeven naar de uitgang van het gebouw. Hij moest bedenken wat de meest logische plaats was voor een uitgang en zich een weg banen door brandende balken en gebroken glas. Kortom, hij moest alles in het werk stellen om het gebouw uit te komen.

Maar Landon was het gebouw niet voor niets binnengegaan: in een van de appartementen bevond zich een vijfjarig jongetje en hij wilde dit kind vinden, dood of levend, en naar buiten brengen. Dat had hij aan de huilende moeder beloofd en hij was niet van plan die belofte te breken.

De rook werd steeds dichter, zodat hij bijna niets meer kon zien. Landon hurkte neer en kroop op handen en voeten ver-

der. Om hem heen laaide het vuur en hij was zich gewaar van de intense hitte en dikke rook om hem heen. *Denk niet aan de defecte radio's. Ze vinden me zo. Er is versterking onderweg. Help me alstublieft, God.*

Hij had altijd nog zijn persoonlijke veiligheidssysteem, een apparaat op zijn rug dat luid zou beginnen te piepen zodra hij niet meer bewoog. Als dat signaal wel werkte, had hij een goede kans dat zijn collega's hem zouden vinden. Maar veel tijd hadden ze niet. Als ze te lang zouden wachten, zouden de balken en palen het begeven en dan zou...

Landon kneep zijn ogen dicht tegen de rook. Zijn lichaam bezweek bijna onder de verstikkende hitte en zijn zware bepakking. *Help me, God.* Hij kroop door een brandende deuropening. *Er is een wonder nodig. Laat me zien waar de jongen is.*

Voor zich zag hij iets op de grond vallen, iets kleins ter grootte van een plafondtegels of misschien een schilderij. Of een klein kind. Landon kroop verder en een paar meter verderop, vlak bij een klerenkast, trof hij de jongen aan. Hij rolde hem op zijn rug, legde zijn handschoen op de borst van de jongen en voelde een lichte ademhaling.

Het kind leefde nog!

Landon trok het gasmasker van zijn eigen gezicht en hield het voor dat van de jongen. Hij veranderde de instelling van het masker van luchtzuivering naar luchttoevoer en blies wat lucht in het masker. De jongen had zich waarschijnlijk in de kast verstopt toen het vuur uitbrak en nu zaten ze samen in de val. Landon begon benauwd te hoesten en probeerde in zijn jas te ademen toen de bijtende rook zijn longen binnendrong. Toen hij naar het gezicht van de jongen vlak voor hem keek, kreeg hij een schok. De jongen was een iets oudere versie van Cole, de zoon van Ashley.

'Volhouden, jongen!' schreeuwde Landon om boven het kabaal van de vlammen uit te komen. Heel even haalde hij het

masker van het gezicht van de jongen om een kostbaar beetje zuurstof in te ademen. Toen plaatste hij het snel weer terug. ‘Ze komen er zo aan.’

Toen hoorde hij zo’n harde en krakende slag dat de kamer ervan schudde. Voordat Landon zich kon bewegen, viel er een balk van het plafond bovenop zijn kuit. Hij voelde iets knakken in zijn rechterdijbeen en een gierende pijn schoot door zijn lichaam. *Vooruit*, zei hij tegen zichzelf. Hij zette zich schrap en probeerde de balk van zich af te duwen. Maar hoe hard hij ook zijn best deed, de balk zat muurvast. Zijn benen zaten klem tussen het brandende hout.

‘O God!’ riep hij. De pijn werd heviger en hij liet zijn hoofd naar achteren vallen en balde zijn vuisten. ‘Help ons!’

Hij vocht uit alle macht om niet het bewustzijn te verliezen terwijl hij zich opnieuw over de jongen heen boog. Hij had geleerd om zo weinig mogelijk adem te halen, maar zijn longen snakten naar zuurstof en daarom haalde hij opnieuw diep adem. De rook was verstikkend en vulde zijn longen met gassen die hem binnen een paar minuten konden vergifigen – als hij voor die tijd niet onder het vallende puin zou zijn verpletterd.

Zijn zuurstoffles was nog half vol en daarom kon de jongen gewoon blijven ademen, tenminste zolang Landon niet het bewustzijn zou verliezen.

De hitte was verzengend. Het vizier van zijn helm zou bij 175 graden Celsius smelten, een teken dat een brandweerman zich in een levensgevaarlijke situatie bevond. Landon keek op en zag hoe er net boven zijn voorhoofd druppels van gesmolten plastic naar beneden begonnen te vallen.

Dit is het einde. Ik zit in de val.

Hij voelde dat hij weg begon te zakken, net alsof hij in slaap viel. Voor de laatste keer leende hij het gasmasker van de jongen en haalde nog één keer diep adem. Daarna plaatste hij het stevig op het gezicht van het kind. *Houd me wakker, God...*

alstublieft. Hij had de woorden willen uitschreeuwen, maar zijn mond werkte niet mee. Langzaam werden de pijn, het kabaal en de hitte om hem heen minder.

Ik ga dood, dacht hij. *We gaan allebei dood.*

En vaag drong het tot hem door wat hij niet meer zou meemaken. Echtgenoot en vader zijn. Oud worden met de vrouw die van hem hield en samen met haar hun kinderen zien opgroeien.

Een mooie herinnering kwam hem helder voor de geest. Het fronsende gezicht van zijn moeder toen hij haar voor het eerst vertelde dat hij brandweerman wilde worden. ‘Ik maak me zorgen over je, Landon. Wees heel voorzichtig.’

Hij had geglimlacht en haar op haar voorhoofd gekust. ‘God wil dat ik dit beroep kies, mam. Hij zal me bewaren. En mijn dagen zijn toch door Hem geteld? Dat zeg je toch altijd?’

De herinnering vervaagde terwijl de rook zich een weg brandde naar zijn longen. Landon voelde zich wegzinken en werd overvallen door een peilloos verdriet. Hij hield zijn adem in omdat de rook het beetje leven dat nog in hem was, verstikte. Hij had de kracht niet meer om te hoesten of een beetje schone lucht in zich op te zuigen. *Dit is dus het einde, God. Dit is het dus.*

Hij was niet bang om te sterven, maar werd vervuld van een gevoel van berusting. Hij kende de risico’s die zijn beroep met zich meebracht. Die had hij iedere dag zonder meer geaccepteerd als hij zijn uniform aantrok. Als deze brand het einde van zijn tijd op aarde betekende, dan had Landon daar vrede mee.

Op één ding na.

Hij had geen afscheid kunnen nemen van Ashley Baxter.

Het rook er naar urine en mottenballen.

Voorzichtig trok Ashley de deur achter zich dicht en keek om zich heen. Achter de voordeur bevond zich een grote huiskamer met vier verschoten leunstoelen met een verstelbare rugleuning. In drie ervan zaten iele vrouwtjes met wit haar. Het was warm binnen, te warm, maar alle drie de vrouwen zaten weggedoken onder ten minste één zelfgemaakte plaid.

In de hoek van de kamer zag Ashley een oude tv staan. *Even antiek als al het andere hier*, dacht ze. Uit de met stof bedekte luidsprekers schalde een talkshow de kamer binnen. Op de tv stond een goedkope videospeler. Ernaast lag een stapeltje oude, gehavende video's.

Slechts een van de bewoners was wakker.

Er klonken voetstappen en toen Ashley zich omdraaide, zag ze een slanke vrouw met ouderwets grijs kapsel de hoek om komen. 'Ashley Baxter?'

Ashley rechtte haar rug en glimlachte even. 'Inderdaad.'

'Ik ben Lu.' De vrouw stak haar hand uit. Op haar bovenlip stonden zweetdruppeltjes en ze was buiten adem alsof ze de hele ochtend van de ene naar de andere kant van het huis had gerend. Lu's mondhoeken krulden op, maar ze slaagde er niet in te glimlachen. 'Ik ben de eigenares van het tehuis. We hebben aan de telefoon met elkaar gesproken.' Vlug nam ze Ashley van top tot teen op: donkere spijkerbroek, een gestreept jasje tot net op de knie en een felgekleurd topje. 'Je bent in ieder geval op tijd en dat staat me aan.' Ze draaide zich om en gebaarde Ashley om haar door een lange gang te vol-

gen. ‘Dit is al de derde keer dit jaar dat we iemand moeten aannemen.’ Ze zuchtte en het geluid bleef in de lucht hangen zoals de uitlaatgassen van een auto.

Ongetwijfeld is ze overwerkt...

Ze gingen een kantoor aan de achterzijde van het huis binnen. Een stevige vrouw van begin veertig zat onderuit in een oranje plastic stoel.

‘Dit is Belinda, onze officemanager.’ Lu bleef niet staan om Ashley aan haar voor te stellen, maar liep naar een klein bureau van goedkoop hout aan de andere kant van de ruimte. Op het bureaublad lagen mappen in allerlei verschillende kleuren en formaten door elkaar heen.

Belinda droeg een lichte, blauwgroene broek en een T-shirt met de tekst: *Vergeet het maar!* Ze sloeg haar armen over elkaar en keek Lu boos aan. ‘Je had in je advertentie moeten zetten: *geen knappe meisjes.*’

Ashley ging op de enige andere vrije stoel in de kamer zitten en kneep haar samen tot spleetjes. Misschien was dit toch niet zo’n goed idee geweest.

‘Ach, hou je mond.’ Lu klakte met haar tong tegen haar gehemelte. ‘Geef haar een kans.’

‘Knappe meisjes houden het hier altijd binnen de kortste keren voor gezien.’ Belinda knipte vol minachting in Ashley’s de richting. ‘Veel te veel tillen.’ Ze lachte een vreugdeloze lach. ‘We kunnen er beter meteen een punt achter zetten.’

Ashley kwam overeind. ‘Misschien kan ik beter gaan.’

‘Geen sprake van.’ Lu wuifde met haar handen alsof ze een zwerm bijen wilde wegjagen. ‘Trek je maar niks aan van Belinda. Ze is gewoon aan een vakantie toe.’

Dat is niet haar enige probleem, dacht Ashley. Maar ze hield haar mond en ging weer stijf op haar stoel zitten.

Lu griste een bril uit een van de lades van haar bureau en zette deze op het puntje van haar neus. Vervolgens bladerde ze

door haar papieren totdat ze Ashleys sollicitatiebrief had gevonden.

‘Hmm.’ Lu liet haar blik over het papier glijden. ‘Geen ervaring.’

‘Nee, mevrouw.’ Ashley keek Belinda bewust niet aan. Dit gesprek ging van kwaad tot erger. Ze kon zich niet voorstellen om voor een zuurpruim als Belinda te werken. Geen wonder dat er zo’n groot verloop onder het personeel was.

‘Weet je wat het werk inhoudt?’ Lu overhandigde Ashley een geprinte lijst. ‘Alzheimerpatiënten lijden vaak aan waanvoorstellingen. Hier in Sunset Hills proberen we ervoor te zorgen dat ze met beide benen op de grond blijven staan. Met andere woorden: we stellen alles in het werk om ze in het hier en nu te laten leven.’

Vlug las Ashley de lijst door met tips en suggesties voor het werken met alzheimerpatiënten: *gebruik eenvoudige zinnen; herinner hen eraan waar en wie ze zijn; vraag hun of ze naar het toilet moeten; stel hun voor een dutje te doen als ze...*

‘Je bent...’ Lu keek op naar Ashley, ‘... schilderes, nietwaar?’

Ashley legde de lijst op haar schoot. Haar geduld begon op te raken. ‘Ik ben kunstenaar.’ Ze aarzelde. ‘Eigenlijk is het momenteel meer een soort hobby van me.’

Belinda grinnikte. ‘Wat ze eigenlijk wil zeggen, is dat er geen droog brood mee te verdienen valt.’

‘Wacht even.’ Ashley keek de zware vrouw vernietigend aan. Het had geen zin om beleefd te blijven. Als het toch niets zou worden met deze baan, dan konden ze beter hun tijd niet verspillen. ‘U bent hier de manager, nietwaar?’

‘Ja, al tien jaar.’ Belinda stak haar kin naar voren.

Ashley keek Lu aan. ‘Ze wil niet met mij samenwerken en daarom is dit gesprek tijdverspilling.’

‘Daar beslist zij niet over.’ Lu keek boos naar Belinda. ‘Ik ben degene die mensen aanstelt...’

‘Kijk,’ viel Belinda haar in de rede. Ze sloeg haar armen

over elkaar en trok haar ene wenkbrauw op. ‘Mensen komen hier solliciteren met het idee dat ze de hele dag koekjes kunnen bakken en naar soaps kunnen kijken met oma. Zo is het niet.’ Ze keek Ashley minachtend aan. ‘Knappe meisjes moeten weten waar ze aan toe zijn. Dat is alles.’

Ashley keek Belinda strak aan en kwam langzaam uit haar stoel overeind. Toen liet ze zich zonder met haar ogen te knippen op de grond vallen en deed met uiterste concentratie dertig push-ups. Vanuit haar ene ooghoek zag ze Lu naar Belinda knipogen. De zwaargebouwde vrouw staarde Ashley met open mond aan.

Toen Ashley klaar was, stond ze op, veegde haar handen af aan haar spijkerbroek en ging weer zitten. Het was niet de eerste keer dat de fitnessoefeningen die ze iedere morgen deed, haar van pas kwamen. ‘Niet alle knappe meisjes,’ zei ze nauwelijks hijgend, ‘zijn zo zwak als ze eruitzien.’

Belinda zei geen woord, maar Lu pakte Ashleys sollicitatiebrief en liet die op haar bureau vallen. ‘Wanneer kun je beginnen?’

Ashley werd door een grote woede overvallen. Ze richtte haar aandacht op Lu. ‘Ik heb toch niet gezegd dat ik de baan wilde?’

‘Prima.’ Lu wierp nog een minachtende blik naar haar manager. ‘Denk er nog even over na en laat het me morgen weten. Ik wil je graag vijf dagen per week van zeven tot drie inzetten.’

Lu schudde Ashley de hand en verontschuldigde zichzelf.

Voordat Ashley vertrok, schraapte Belinda haar keel. ‘Zeg, ik... eh... meende het zo niet. We hadden gisteren iemand nodig, en... nou ja, ik dacht dat je het werk niet zou aankunnen.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Misschien heb ik me vergist.’

Ashley dacht terug aan alle andere keren dat ze was gewogen en te licht bevonden. Ze wilde de vrouw in haar gezicht

spugen en haar vertellen dat ze naar de maan kon lopen. *Rustig, Ashley... blijf rustig.* Ze perste haar lippen stijf op elkaar en ademde in door haar neus. ‘Het geeft niet.’

Ashley liep de kamer uit zonder iets te zeggen. Ze was halverwege de grote woonkamer toen een kraakstem haar riep vanuit een van de leunstoelen.

‘Ga je nu al weg, kind?’

Ashley bleef staan en draaide zich om. Een van de vrouwen met wit haar zat rechtop in haar stoel en glimlachte naar Ashley terwijl ze haar naar zich toe wenkte. Beelden van Belinda’s spottende gezicht kwamen Ashley voor de geest en ze aarzelde. *Ik moet maken dat ik hier wegkom.* Ze liep de kamer door en bleef voor de oude vrouw staan.

‘Ja.’ Een zachte glimlach krulde om Ashleys lippen. ‘Ik ga weer.’

De vrouw stak haar arm naar Ashley uit en pakte haar hand vast. Zachtjes, maar onverwacht ferm trok de vrouw haar naar zich toe. De huid van haar gezicht was doorschijnend en vol fijne rimpels. Haar ogen waren troebel van ouderdom, maar haar blik was helder. ‘Heel gezellig dat je bent langsgekomen, kind. Dat moeten we vaker doen.’

Die woorden hadden een onverwachte uitwerking op Ashleys hart. ‘Ja.’ Ze wreef met haar duim over de gerimpelde hand van de oude vrouw. ‘Ja, dat moeten we vaker doen.’

‘Ik ben Irvel.’

‘Hallo, Irvel. Ik ben Ashley.’

‘Nee maar.’ Irvel keek Ashley aan en stak haar trillende hand naar Ashley uit. Heel zachtjes streek ze met haar vingers over Ashleys haar. ‘Je hebt prachtig haar, zeg. Hoor je dat wel vaker?’

Ashley glimlachte. ‘De laatste tijd niet.’

‘Nou, het is zo.’ Irvel rekte zich een beetje uit om langs Ashley heen naar buiten te kijken. ‘Hank is gaan vissen. Hij kan elk moment terug zijn.’

‘Hank?’

‘Mijn man.’ Irvell glimlachte vermoeid. ‘Hij zet me hier altijd af om thee te drinken. Pepermuntthee.’ Ze slaagde erin te knipogen. ‘Hij gaat graag vissen met z’n makkers. Komt altijd terug met de mooiste verhalen.’

Ashley liet zich op haar knieën vallen en probeerde niet verwonderd te kijken. ‘Is dat zo?’

‘Ja, maar hij is wel laat vandaag, zeg.’ Er viel een schaduw van angst over Irvells gezicht. ‘Je denkt toch niet dat er iets gebeurd is?’

‘Nee, daarvoor is het nog te vroeg. Wanneer komt hij normaal altijd...’

Belinda kwam de hoek om en zette haar handen in haar zij. ‘Zit je weer verhaaltjes te vertellen, Irvell?’

Ashley verstijfde. Belinda had niet op wrede, of zelfs onvriendelijke toon gesproken. Het was eerder betuttelend, alsof zij de ouder was en Irvell het verstrooide kind.

Voordat Ashley de vrouw kon verdedigen, begon Irvell te glimlachen en giechelde ze even zenuwachtig. ‘We hadden het alleen maar over Hank.’ Ze liet haar mondhoeken zakken. ‘Hij maakt het wel heel laat vandaag.’

Belinda liet haar kin zakken en trok haar wenkbrauwen op. Ze klopte Irvell op haar rug. ‘Het is tijd voor je middagslaapje, vrouwtje.’

Ashley voelde hoe haar kaakspieren zich spanden. ‘Ze ziet er helemaal niet moe uit.’ Ashley liet haar blik van Belinda naar Irvell glijden. ‘We waren gewoon even gezellig aan het praten, hè?’

‘Ja.’ Irvell klopte op Ashleys hand. Haar gezicht ontspande een beetje en ze leek dankbaar in Ashley een bondgenoot te hebben gevonden. ‘We hadden het over Hanks visverhalen, hè?’

‘Ja.’ Ashley hield haar hoofd een beetje schuin en glimlachte naar de oudere vrouw. Op de een of andere manier had Ashley in de paar minuten dat ze met Irvell had gesproken een

band met haar gekregen. Ze hoopte dat ze met iedere bewoner zo'n band zou krijgen als ze deze baan zou aannemen. Ashley keek Belinda dreigend aan, maar zei kalm: 'Ik wil alles over Hank horen.'

'Ja, dat zal wel...' Belinda zuchtte en rolde met haar ogen op een manier die niet helemaal gemeend was. Toen boog ze zich voorover zodat haar gezicht een paar centimeter van dat van Irvel verwijderd was. 'Hank is al vijftien jaar dood, Irvel. Weet je dat niet meer?'

Ashley verstarde.

Was Hank dood? Toen drong het tot haar door. Natuurlijk. Dit waren alzheimerpatiënten. Ashley had de neiging om te huilen. Ze had alles willen doen om de lieve vrouw naast haar te beschermen tegen Belinda's wrede opmerking.

'Nee. Nee... dat is niet waar.' Er verscheen een paniekerige blik in Irvels ogen en ze begon met felle, korte bewegingen nee te schudden. 'Hank is aan het vissen. Dat heeft hij me vanochtend zelf verteld. Voor de thee.'

Belinda zette grote ogen op. Op verveelde en licht sarcastische toon zei ze alsof zij en Irvel dit gesprek iedere morgen voerden: 'Er is geen thee, Irvel. Je woont in een verpleegtehuis en Hank is al vijftien jaar dood.'

Irvels gezicht kreeg nu een paniekerige uitdrukking. 'Maar...' Wanhopig en hulpeloos keek ze Ashley aan. 'Mijn vriendin en ik hebben net samen thee gedronken. Hank zet me altijd af om samen met mijn vriendinnen thee te gaan drinken als hij gaat vissen.' Ze keek Ashley smekend aan. 'Dat is toch zo, kind?'

Ashley liet haar blik naar Belinda glijden terwijl ze zich Lu's woorden herinnerde. *'We stellen alles in het werk om hen in het hier en nu te houden.'* Belinda daagde haar zonder twijfel uit om een passend antwoord te vinden op de vraag van de oude vrouw. Ashley keek Irvel weer aan. 'Het was heel gezellig om samen thee te drinken. Dat moeten we vaker doen.'

‘Ja.’ Er verscheen een vredige blik in Irvels ogen en de diepe rimpels in haar voorhoofd verdwenen. ‘Dat zou fijn zijn.’

‘Je doet maar.’ Belinda grinnikte zachtjes en liep naar de keuken.

Irvel raakte Ashley's haar opnieuw aan. ‘Weet je dat je prachtig haar hebt, kind? Kort, maar heel mooi.’

‘Dank je wel, Irvel.’ Ashley kneep zachtjes in de hand van de vrouw. ‘Maar nu moet ik echt gaan, want ik moet nog een paar dingen regelen.’

Irvel liet zich achterover zakken in haar stoel. Ze knikte en bleef Ashley aankijken. Er verscheen een tevreden glimlach op haar gezicht. Ashley leek een rustgevende invloed op de vrouw te hebben. ‘Alles zal goed komen, hè?’

‘Ja hoor, Irvel.’ Ashley keek door de troebele, witte staar van de vrouw haar ziel binnen. ‘Alles komt in orde.’

Volkomen tevreden richtte Irvel haar aandacht op de tv. Om haar heen sliepen de andere vrouwen nog steeds vredig. Zodra ze de kans had, liep Ashley de aangrenzende keuken binnen, waar Belinda op een pan stond te boenen.

‘Ik wil even met je praten.’ Ashley wees naar de gang.

Belinda rolde met haar ogen, maar droogde haar handen aan een theedoek af en liep achter Ashley aan naar een plekje waar ze niet gehoord konden worden door de anderen.

‘Waar is Lu?’ Ashley sloeg haar armen over elkaar.

‘Die is met iets anders bezig.’ Belinda's stem klonk zakelijk, op het onbeschofte af.

‘Zeg tegen haar dat ik de baan wil hebben.’

‘Die ouwe Irvel heeft een gevoelige snaar bij je geraakt, hè?’ zei Belinda met nauwelijks verholen minachting. ‘Prima. Neem de baan. Maar je moet echt niet denken dat je Irvel kunt genezen.’ Belinda boog haar hoofd en zei zonder sarcasme: ‘Soms is het leven wreed. Daar kwam ik achter op de dag dat mijn man van me wegliep. Daar kun je niets aan veranderen. Zet je eroverheen. Ik heb mijn school niet afgemaakt en

daarom moet ik dit werk doen. Valt niet mee, hè? Elke dag moet ik mezelf afbeulen om mijn brood te verdienen. Zo gaat het in het leven.'

Ze zweeg even en kreeg een harde blik in haar ogen. 'Heb je weleens van vicodine gehoord?'

Ashley schudde haar hoofd. Waarom vertelde Belinda haar dit allemaal? Om haar gedrag van eerder te vergoelijken?

'Vicodine is een pijnstillertje. Die neem ik om de dag in om te overleven. Dat heeft het werken met deze lieve, schattige oudjes met me gedaan. Ze in bad tillen, op een stoel zetten en overeind helpen als ze gevallen zijn. Uiteindelijk ga je eraan onderdoor.' Ze haalde snel adem. 'Denk dus maar niet dat je hier als een soort redder binnenkomt. Mensen zoals onze goeie ouwe Hank gaan nu eenmaal dood. Zo gaat het in het leven. We hebben er veel meer aan als dit tot de patiënten doordringt. En moeten we Irvell en de anderen constant aan de werkelijkheid herinneren. Dat wil hun familie en dat hoort bij het werk. Als je dat niet prettig vindt, dan ben je misschien niet geschikt voor de baan.'

Ashley kon wel tien gevatte antwoorden geven, maar ze had geen zin in ruzie. 'Dat zal ik onthouden.'

Belinda deed een stap naar voren. 'Ik zal Lu vragen je rooster door te bellen.'

Ashley voelde hoe de spieren in haar gezicht ontspanden. Terwijl Belinda zich omdraaide en terugliep naar de keuken, drong het tot Ashley door dat ze niet langer boos meer was op de zware vrouw.

Ze had medelijden met haar.

En hoewel ze niet vaak bad, vroeg Ashley God in stilte of Hij de bewoners van Sunset Hills zou willen gebruiken om haar te doen beseffen wat belangrijk was in het leven. En dat ze haar hart niet zouden verharderen zoals ze dat met Belinda's hart hadden gedaan.

Maar dat ze het juist tot leven zouden wekken.